

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola II

Město Avignon, Francie ~ 1342

Bylo tehdy v Evropě čtrnácté století a Avignon byl jejím samotným srdcem.

Křesťanská říše. Avignon, ležící na břehu řeky Rhône, byl Babylonem Západu – město se hemžilo obchodníky a věštcí, opilci a řemeslníky, vojáky a vyslanci, Jezábelymi a zloději. Město obklopovaly vysoké hradby, které ho měly chránit před vnějšími vpády. Vzhledem k tomu, že se v jeho zdech tlačilo tolik lidí, bylo zajištění dostatečné likvidace odpadních vod skličujícím úkolem a nad uzavřeným městem se vznášel odporný zápach jako neviditelný, ale docela hmatatelný příkrov.

Z moře zápachu se nad krajinou tyčil Papežský palác (Pale des Papes). Postaven na skále, kterou Římská říše odhodila, sloužil tento impozantní útvar jako základní kámen a papežský trůn Svatého stolce. Obrovský gotický hrad stál jako největší existující. Byla to mohutná pevnost podobná drakovi: opevněné zdi dvanáct stop silné – s cimbuřím, věžemi a smyčkami pro šípy. Celý...

formace se rozkládala jako dvojitý palác, pyšící se dvěma čtyřúhelníky. V jejích křídlech: mohutné sály, z nichž větší a významnější byla konzistoř, konkláve,

banketní a pokladniční síně. V jeho útrokách: velký sklep, uchovávající zdánlivě nespočet galonů vína získaného z vlnících se hektarů papežských vinic a zralého v řadách obrovských dřevěných sudů. V jeho srdci: pekelná ohniště, v nichž denně kolovaly desítky tisíc bochníků chleba a živily babylonský poklad Avignonu. Papežský palác nebyl nic jiného než středověká obluda zvětšená do velkolepých rozměrů – bestie stála kolosální.

Uvnitř paláce se svíjely a smršťovaly vnitřnosti korupce, bohatství, usedlé nepravosti, moci a velké autority. Hradní chodby se neustále hemžily kardinály a kuriálními úředníky, papežskými strážci a panoši, radními a zákoníky, konkubínami s pokornými pohledy, rytíři a jejich pány, hodnostáři na návštěvě a jejich doprovodem, včetně významných příbuzných a soukromých hostů papeže.

Za vlády papeže Benedikta XII. sloužilo v kardinálském sboru dvacet čtyři kardinálů . Z kolegia byl kardinál Blasi jeho ohnivým vlkem, kterého většina jeho opor neměla ráda. Jeden z nejmladších kardinálů, Jean-Francois Blasi, byl muž dobrého zdraví, vysoký a s blond vlasy. Jeho nejvýraznějším, dost znepokojivým rysem byly jeho oči – pohromadě jasné hnědé oko a slepé mléčné oko hodné ďáblového zpětného pohledu. Jen málo kardinálů tolerovalo jeho společnost mimo formální setkání. Přesto pro Blasiho bylo jen pár z nich tolik, kolik potřeboval – ti kardinálové s dostatečným vlivem ve svém vnitřním kruhu, aby sloužili jeho potřebám. Většinou to byli starší kardinálové, kteří také sloužili v Papežském paláci jako dozorcí.

V Avignonu bylo standardní praxí, že kardinálové vyššího postavení byli pověřováni dohledem nad různými křídly, sály, kaplemi a pozemky paláce. Blasi byl po léta dozorcem Velkého sklepa. Rozlehlý sklad byl podzemní chodbou, vykopanou v roce 1337 a táhnoucí se po celé délce křídla, nad nímž se nacházel konklávní sál. Toto obrovské podzemní sklepení obsahovalo stovky a stovky sudů se zráním, v nichž zrála jedny z nejlepších vín v Evropě. Blasi byl zodpovědný za téměř každý aspekt jejich výroby, od hroznů po sud, včetně následného skladování a úschovy vín. Vinařství, které bylo obecně považováno za velkolepou událost, se podílelo na velké části ročních příjmů papežství.

Většina obyvatel paláce tedy považovala Blasiho za „kardinála vín“.

Navíc každý znalec věděl, že spřátelit se s Blasim znamená spřátelit se s Velkým sklepem. Šlachovitý a chraplavý kardinál Raulin Toussain, dozorce palácové spíže a Boteillerie (Sklad lahví) a velmi obézní, ale zároveň křehký kardinál Lilo Julin,

Mistři kuchyní a banketní síně, byli dva, kteří se považovali za labužníky a každý z nich si ujistil, že si získá přátelství s kardinálem vín. Blasi dobře věděl, proč se mu tito dva dvořili, a přesto mezi nimi byl...
přinejmenším zjevný projev kamarádství.

Na rozdíl od mnohem většího kardinálského sboru se Rada apokryfů skládala pouze ze tří kardinálů – kardinálů Hadoura Xaviera, staršího člena rady; Avita Basiliste, nejstaršího a nejkřehčího, a Edmarda Leana, nejmladšího a naposledy jmenovaného z nich. Jeho tělo. Služba kardinála Xaverského skončila objevem jeho nahého a státního těla. Jeho ostatky objevil venkovský chlapec v houští podél silnice západně od Avignonu. V křoví kolem něj ležely roztroušené ostatky jeho stráží, jejich těla stejně znesvěcená. Jeho vražda zůstávala záhadou. Než se zvěsti o vraždách rozplynuly, zemřel také papež Benedikt. Ačkoli několik kardinálů trvalo na tom, že Benedikt byl otráven a že série vražd byla nějakým způsobem součástí většího politického spiknutí, tyto spekulace se nikdy nepotvrdily. Blasi měl nejbližší k papežským vínům – a navíc byl tyran – mnozí ho podezřívali z otravy, ale nikdo se neodvážil konfrontovat ho kvůli jeho ohnivému povaze.

Necelé dva týdny po Benediktově státním pohřbu zvolila konkláve, v níž dominovali Francouzi, narychlo dalšího Francouze, Pierra Rogera de Beauforta, který byl pátým nástupcem na avignonský papežský stolec. De Beaufort byl pokřtěn jménem Klement VI. Volby se zúčastnila většina obvyklých hodnostářů: kardinálové kolegia a koncilu, generální sekretář, generální vikář a místoregent, hlavní papežští úředníci Neapolského království, významnější biskupové a celá řada dalších přísluhovačů, jako např. vyžadovalo se shromáždění. Vyslanec francouzského krále Filipa VI. de Valois byl pozoruhodně nepřítomen, protože dorazil příliš pozdě na to, aby se zúčastnil obřadu.

Moc této volby evidentně patřila kardinálskému sboru. Jen málokdo však žijící věděl, že skutečná moc papežského přesvědčování spočívá v rukou jen několika málo lidí – konkrétně apokryfního koncilu. V průběhu staletí se kardinálský sbor rozvinul ve volební orgán církve, který nyní slouží Svaté...

Vizte to podobně, jako jakýkoli parlamentní orgán slouží své celkové organizaci. Naproti tomu Rada apokryfů byla malým, zastřeným a záměrně nezaznamenaným papežským orgánem, jehož autorita se snadno vyrovnala autoritě kolegia kardinálů. Apokryfy netrpěly žádnou nadvládou kromě Boží a byly odpovědné pouze Jeho vyvolenému zástupci na zemi – Svatému otci a papeži.

Apokryfy se skládaly ze dvou odlišných úrovní – Horní a Dolní rady.

Horní rada se skládala z papeže a jím jmenovaných kardinálů, kteří následně dohlíželi na opaty a mnichy Dolní rady. Od doby svého vzniku se počet členů této rady pohyboval mezi šedesáti a šedesáti šesti, přičemž každého jmenovala Horní rada. Jmenování do rady byla doživotní; noví členové byli pověřeni vedením až po smrti stávajícího jmenovaného člena. Dva z původních tří kardinálů Horní rady – Bazilista a Lean – sídlili v Avignonu,

ve vile zvané Château Rouge. Členové nižší rady však byli rovnoměrně rozděleni mezi dva stejně velké a odlehlé kláštery ve vnitrozemí Francie a Itálie. Jednalo se o Abbaye des Gardiens (Opatství stráží), které se nacházelo v kopcích provincie Auvergne ve Francii, a Monastero del Cannello (klášter Cannello), který se nacházel v odlehlých horách italské provincie Umbrie.

Opatství Gardiens v rámci Dolní rady spadalo pod správu svého rezidentního opata Voniga, zatímco klášter Cannello v Itálii spadal pod správu svého rezidentního opata Dominguse. Oba opati Dolní rady se zodpovídali pouze kardinálům Horní rady, kteří se zase zodpovídali tajně a výhradně papeži. Tyto izolované kláštery se považovaly za benediktinské, ale nebyly řízeny v souladu s benediktinskou klášterní řeholí. Vypracovaly si vlastní řád, který nebyl ani benediktinský, ani františkánský, ani cisterciácký. Po staletí tyto kláštery...

zůstal oddělen od klášterní vlády a spadal pod výlučnou kontrolu Apokryfního koncilu. Koncil a jeho dva kláštery se svým váženým kruhem služebníků, navenek jakýmsi „svatým duchem“, který střežil tu nejstrašnější kostru papežské skříně. Lucifaelovi však uniklo jen málo tajemství – zejména ta koncilu .

Zatímco Lucifael ničila Asii svým dechem smrti, ona sama se stejně zabývala Evropou a klamala dva její národy. Sňatkem se Francie a Anglie zkřížily královské pokrevní linie. Stručně řečeno, zemřel král a Anglie měla právoplatný nárok na Francii – ďábel se skrýval v detailech. Nicméně propletená království se ocitla ve slepé uličce a zazvonil zvon. A z toho vzešel rozpoutání stoleté války. První z těchto bitev, ta, která se ukázala jako nejstrašnější v historii, se odehrála na francouzské půdě a navždy se bude nazývat krvavou bitvou u Crecy. Mnozí byli svědky hrůz, které se odehrály v dusném srpnovém odpoledni bitvy.

Crecy-en-Ponthieu ~ severní Francie ~ srpen 1346

Z bouře zůstaly jen zbytky. Hromy se valily na západ a blesky

vtrhl do vzdálených kopců. Zářící černý havran se usadil mezi větrem zkroucenými větvemi roztaženého dubu a pohnul několika otlučenými listy. Jeho černé zornice se zvětšily a zúžily, chladné a mechanické, jako by nějaký stroj ovládal smolné oko. Havran zavrtěl hlavou a dvakrát a pak znovu zakrákal na vzdalující se bouřkovou mračnu. Pod dubovým bidlem se po blátivé, rozbité cestě čvachtala kolona francouzských vojáků.

Francouzi – většinou rolníci, jejichž ruce byly zvyklé spíše na sekery a vidle než na meče – pochodovali do války přes promočené kopce severní Francie. Jejich nově korunovaný král Filip VI. řekl anglickému „psu“ Edwardu III., že Francie se nikdy nebude dělit o trůn s Anglií, ani s nikým jiným. Francie, prohlásil Filip, je suverénní a její trůn patří pouze jemu. Edward reagoval na Filipův kavalírský nárok záchvatem vzteku a od té doby byl odhodlán ho sesadit, proklestil si cestu Francií a za sebou vypaloval celé vesnice. Byl odhodlán způsobit Filipovi dostatek zranění, aby donutil k Filipovu pádu – uvnitř...

jeho vlastních řad. Když se zpráva o drzém útoku Filipa Edwarda dostala, shromáždil mnoho francouzských pánů, aby pochodovali proti útočícímu vetřelci.

Filipova výzva k boji byla tak velká, že Eduard, nyní tváří v tvář masivní francouzské síle na pláních nad Crécy-en-Ponthieu, se s ním odmítl zapojit a uprchl na sever směrem k Calais. Francouzi si byli jisti a velmi očekávali rychlé vítězství.

Filipovy síly byly obrovské, složené z armád mnoha pánů – i když se skládaly převážně z rolníků, čítaly více než třicet pět tisíc a početně převyšovaly Angličany.

tři muži ku jednomu. Francouzští páni a jejich rytíři se však dali snadno rozeznat od zástupu farmářů a řemeslníků: ti první byli dobře na koni, nesli prapory a byli oděni v těžké zbroji, měli hrdé vystupování šlechticů a drsné odhodlání charakteristické pro veterány.

Dlouhé meče, palcáty a štíty cinkaly o obrněné koně; řady píků se pohupovaly mezi spořádanými zástupy pěšáků; vozy s kuší se těžkopádně valily po rozbitém terénu. Tisíc sedel vrzalo; tisíc koní dupalo a dupalo.

Křik rozkazů se přenášel z řady do řady, zatímco skupiny mužů zpívaly písně pole a úrodu, které zanechali po sobě. Ve vlhkém srpnovém vzduchu se zvuky války chovaly jako rekviem za muže, kteří kamenně pochodovali vstříc svému osudu. Ačkoli byli vojáci drzí – předpokládali vyhlídku na rychlé a rozhodné vítězství a zajetí mnoha anglických zajatců – v nich panoval neklid jako u bázlivých prasat v předvečer před masakr. Sdílený duševní stav prozrazoval zřetelnou úroveň nervozity, plodil spíše nehmotné předtuchy než nějaký konkrétní odhad – matné, ale naprosto rozptylující vědomí, pronikající hluboko do kostí – pocit blížící se zkázy.

Dokonce i bitevní oři rozeznali jeho samotnou podstatu; nicméně tentýž zářící černý havran, sedící vysoko nad bojištěm v sukovitém dubu, ho zachytil nejlépe. vše – byla to neviditelná přítomnost samotného dábla a v její společnosti dalšího ochotného anděla: Smrti.

Uprostřed zástupu vojáků se rameno vedle ramen pohybovali dva těžce obrnění rytíři s obrněnými koňmi. Přes náprsníky jim visely bezrukávové kazajky s vyšívanými stejnými emblémy. Stejně insignie zdobily jejich sedlové pokrývky a štíty. Rytíři jeli pod praporem lorda Ameleta z Laonu. Byli to bratři, oddělené šesti lety, nesoucí erb a význačné panské jméno Blasi.

Jean-Jacques a Jean-Rene byli nejmladší ze tří bratrů Blasiů; nejstarší z nich byl Jean-Francois.

Na rozdíl od Jean-Jacquese, muže bezuzdného, žil Jean-René se svou ženou Alsae Blasi a jediným synem Michaelem Blasi na zámku na váženém panství Blasi, které se nacházelo na severním okraji města Remeš. Kromě panství Jean-Francois bydlel ve velkém papežském zámku Château Rouge v Avignonu. Dvoupatrový zámek sdílel s několika dalšími papežskými hodnostáři, jejichž honosné apartmány byly sloučeny pod jednou střechou.

Jacques ukousl poslední kousek jablka a hodil ho na bratrovu helmu. Jádru zasáhlo Reneho zvednutý štít a s bouchnutím ho zavřelo. Rene ho s cvaknutím zvedl a odhalil hořké čelo, ale stále upřeně hleděl dopředu. Jacques se zasmál a naklonil se na svého oře, aby si lépe prohlédl bratrův tvrdohlavý výraz.

„No tak, René,“ řekl mladý muž s úsměvem. „Smích povznáší ducha před bitvou. Nejsem král Eduard, Le Petit!“ Jacques vytáhl čerstvé jablko z váčku, který měl pověšený po boku.

Rene chladně odpověděl: „Muži nejsou připraveni na útok. Jsou unavení z pochodu.“

„Zaženu Angličany do moře!“ prohlásil Jacques a vysoko zvedl jablko. „Vrazím Edwardovi jablko do tlamy a hodím ho zpátky přes moře. A protože jsem tvůj laskavý bratr, Rene, zajmu pro tebe anglického panoše,“ dodal s úsměvem, než si ukousl kus jablka.

„Mějí se postavit do obrany a být připraveni na útok,“ prohlásil Rene .

„Budou unavené jako malé holčičky,“ namítl jeho bratr. „Zažily dny bitev.“ Při pohledu na naše množství odloží zbraně na znamení kapitulace.“

„Nevzdají se. Edward i jeho Černý princ jsou s nimi. Budou je bránit až do smrti – mluvíš hloupě.“

„Jsou unavení,“ trval na svém mladší muž. „Vzdají se. Ty jsi ten blázen, Rene. Po bitvě, pokud nějaká bude, tomu bláznovi připomenu, kým je.“

„Máš rozkazy, Jacquesi. Budeš je plnit, stejně jako já. Maršál Jeho Veličenstva nařídil, aby všechny praporečky odpočívaly, dokud se muži neosvěží z jednodenního pochodu.“

„Rozhlédni se kolem sebe, Rene. Podívej se jim do očí – na jejich ducha! Neodpočinou si. Jejich krev je horká. Zaútočí; i proti rozkazům,“ odpověděl Jacques.

„Mnozí z těchto mužů nikdy neokusili bitvu tak jako my,“ připomněl mu Rene. „A my jsme vázáni rozkazy – k lordu Ameletovi, jehož prapor vlaje pro Jeho Veličenstvo,“ vyprskl Rene. „Máme rozkaz k odpočinku. Nesmíme se pohnout proti Edwardovi, dokud nedostaneme rozkaz k pochodu.“

Oba muži se podívali na pomalu se pohybující armádu a na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho.

Kolona se zdála táhnout nerovným terénem donekonečna před nimi i za nimi. Jacques se otočil k Renému, tvář zkřivenou znechucením, a řekl svému bratrovi: „Jestliže tito prostí muži nasadí své životy před Angličany, většinou bez štítů a brnění, pak pojedou i já a budu je bránit. Věrný Francii, tak učiní každý rytíř. Sloužíme Francii – tito muži jsou Francie a já je budu bránit!“

„Dovolte mi, drahý bratře, připomenout vám, že jste složil přísahu pod trestem smrti, pokud ji porušíte. A můžete navždy zbavit rod Blasiů veškeré cti. Tento den hluboce ovlivní každého Blasiho, ať už v dobrém, nebo ve zlém.“

Jacques zíral před sebe, jako by Reneho neslyšel.

„Tak ať tě čert vezme, Jacquesi,“ zavrčel Rene a sundal si ochranný štít.

Konečně se Jacques zeptal: „Pojedeš i ty s Francií?“

Rene zvedl hlavu a odpověděl: „Ztratil jsi veškerou rovnováhu, Jacquesi.“

Jacques se zašklebil a zopakoval otázku. „Půjdeš?“

„Nejsi žádný rytíř – možná jen blázen v plátovaném oděvu.“

„Takže půjdeš?“

„Nepřiznám se Jeanu-Francoisovi, že jsem v bitvě nebyl po boku jeho hloupého bratra.“

„Ano,“ řekl Jacques. „Je to tak, jak řekl: Kříž nese s námi oběma, nebo s žádným.“

„To vskutku ano,“ povzdechl si Rene. Otočil se k Jacquesovi a vynadal mu. „Nedáváš mi moc na výběr. To tě baví, že?“ Reneův zamračený výraz zmizel a na jeho místo se vkradl suchý úsměv. „Musím jet s Le Bouffonem de France. Ať se tak stane.“

Jacques se zasmál a naklonil se k bratrovi. „Rozhlédni se kolem sebe. Znáš lidská srdce, Rene, stejně jako ty. Tito muži se nezastaví, dokud nehodí Le Petita do moře. Vítězství je už naše. Brzy budeme mít Edwardovu hlavu – a jeho trůn. Ukažme našim...“

Kříž bratra kardinála , abychom se mohli vrhnout k vítězství.“

Rene odhodil jablko stranou, sundal si helmu a vytáhl zpod náprsníku tenký zlatý řetízek. Řetízek nesl značnou váhu drahokamy posázeného krucifixu, který patřil jeho staršímu bratrovi Jeanu-Francoisi Blasimu a který od té doby požehnal sám zesnulý papež Benedikt XII. François trval na tom, aby ho Rene a Jacques nosili s sebou v každé bitvě. Jak diktoval okamžik, přišla řada na Reneho, aby nosil Blasiho kříž. To bylo součástí důvodu, proč se Rene cítil nucen připojit ke svému bratrovi, Kdyby Jacques zaútočil: Nenechal by svého bratra čelit smrti samotnému a bez kříže . Ani by nenechal francouzskou armádu bojovat bitvu samotnou, bez ohledu na to, jak hloupě se sjednotila. Svým krajanům i svému bratrovi byl stejně oddaný, i když různými způsoby; oba by bránil – oba by ctil. Rene se naklonil přes palubu svého oře a podal kříž Jacquesovi. Jacques políbil studený kov a v úctě lehce sklonil hlavu. Krajinou se rozlehla rána hromu. Jacques se zasmál a přivítal ji jako dobré znamení. Nad nimi, ve větvích podsaditého dubu, Zářící havran se pohnul třepotajícím se peřím. Vymrštil se ze svého bidýlka k severozápadnímu obzoru, vstříc anglickým armádám.

„Ve jménu Nejvyššího Pána a svatého Denise,“ zamumlal Jacques s kamennou přísností. Rene se narovnal na svého koně a zopakoval stejnou úctu. Vrátil krucifix na místo na hrudi a nasadil si helmu. Jezdci se řítily podél kolony armád a křičeli: „Připravte se! Připravte se!“ „zbraně!“ Kolona se vrhla vpřed.

Filipova armáda dostihla Edwarda, který nyní neměl jinou možnost, než se obrátit a bojovat. Anglický král seřadil své jízdní rytíře a pikinery na širokém kopci poblíž vesnice Crecy, lučištníky seřadili za nimi a před nimi a gardisté čekali vedle dalších koní vzadu. Edward velel z obsazeného větrného mlýna na vrcholu kopce.

Během krátkého letu rozrušený havran, který se hnál na severovýchod, překročil rozlohu hrubě obděláné země a ponořil se do odlehlého houští, skrytého za řídkým hřebenem. Ptákův zářivý vzhled silně zářil mezi bodlákem a tisem a jeho drsné volání vylekalo mladého anglického lučištníka, který stál v závětří a vykonával potřebu. „ Nepříjemné znamení v nepříjemný den,“ zašeptal lučištník a zíral na havrana – a zdálo se, že ho pták viděl, prořezal se do něj a jeho nepřírozený pohled mu pronikl do duše. Klekl na kolena a držel se za hlavu, jako by se snažil zabránit její explozi. Funěl a sténal, zhroutil se na zem a zemřel. Pták

zaječel a divoce se třepotal, než i on spadl v křoví a v křeči z peří se zřítíl do podrostu.

Mrtvému lučištníkovi se prudce otevřely oči. Zvedl se ze země a prohlédl si propadlé. Běhmo jeho očí bylo vypláchnuté - lesklé a černé jako havraní peří. Vytáhl dlouhý luk, opřený o kmen stromu, a s plným toulcem šípů přehozeným přes záda opustil háj naplněnější, než do něj vstoupil. I s vyprázdněným močovým měchýřem mu srdce přetévalo - přetévalo černým zlem, které vřelo v jeho nezdolné hrudi. Prodral se houštím k nehybné formaci téměř tisíce lučištníků, kteří lemovali pět set ozbrojenců. Formace stála na vrcholu s výhledem na mělké údolí na východě. Za ním na nich a na západě čekaly ve dvou dokonalých čtvercích tisíce dalších vojáků. Lučištník zaujal své místo v řadách.

Přesně jak Jacques Blasi předpověděl, francouzská armáda se bezohledně vrhla do boje dříve, než ji velitelé stihli zastavit. V údolí se k hřebeni okupovanému Angličany řítily neorganizovaná masa křičících ozbrojenců, kopiníků, janovských kušníků a francouzských rytířů na koních. V té rvačce nebyl žádný pořádek, muži se krvežíznivě sráželi k zemi a někteří se dokonce nabíjeli na kůl sami na mečích svými vlastníma nešikovnými rukama.

Na anglické straně kopce procházel vyprázdněný voják mezi dlouhými řadami lučištníků s nataženými luky.

„Poklidně! Držte,“ zařval autoritativní hlas.

Živí lučištníci, když spatřili černotu jeho očí, se hrnuli zpět a jejich řady se vlnily jako rozdělující se Rudé moře.

Zděšení muži si šeptali: „Uhněte! Je v něm ďábel!“ Nikdo se nepohnul, aby ho zastavil, když se otočil mezi řadami a pochodoval dolů z hřebene a nechal Angličany a jejich pozice za sebou.

„Archere! Vrať se na své místo!“ Zpoza řad se ozval řevící rozkaz. Hlas patřil lordu Cliffordovi, jistému svou velitelskou silou, přesto lučištník udržoval pomalý a jistý kurz z kopce. Za anglickou formací se šedivě táhla obloha. Vysvitlo a odpolední slunce prorazilo mraky. Slunce stálo za Angličany a blížící se francouzské síly stály oslepené.

Ze svého místa mezi svými lučištníky zvolal hrabě z Warwicku i Oxfordu:

„Lorde Clifford, vraťte svého lučištníka! Páni, držte své muže na mřížce!“

Ďábelský lučištník vytáhl z toulce šíp a bez zpomalení ho natáhl hluboko do luku. Jeho černé oči upíraly na dvě jasné tečky blízko vzdáleného konce údolí.

„Archiere! Vrať se, nebo tě srazím zezadu,“ naléhal lord Clifford. Střelec pokračoval po hřebeni dolů, jeho temná postava se na pozadí chaosu rýsovala v děsivé úlevě. postupující Francouzi. Clifford popohnal svého koně vpřed, následován svým praporčíkem. Zastavil se vedle jednoho z lučištníků a zavrčel rozkazy, aby tam, kde stál, shodil osamělého válečníka.

„Zezadu, pane?“ zeptal se lučištník neklidně.

„Přikazuji ti, abys vystoupil a odhodil toho muže! Udělej to hned, lučištníku,“ zasyčel Clifford a zuřivě gestikuloval směrem k ustupující postavě.

„Vskutku, pane.“ Lučištník se uklonil a zaujal volné místo. Vytáhl šíp, zkusil vítr a vypustil šíp z pytle dolů po hřebeni. Šíp letěl rovně a rychle, prorazil bezduchému muži záda a vyrazil mu ze středu hrudi. Nabodnutý lučištník se na okamžik zastavil a pak se otočil čelem k hřebeni. Angličtí vojáci viděli jen rozmazanou šmouhu, když se mrtvý muž otočil k nim – možná jako by je chtěl pozdravit. Nikdo neviděl šíp vyletět z jeho luku a nahoru po hřebeni – nikdo

viděli, jak šíp probodl oko mladého lučištníka lorda Clifforda. Teprve když se lučištník zhroutil k zemi, spatřili šíp s černým peřím, jak mu trčí z hlavy. Ďábelský lučištník se otočil a pokračoval po poli, do řvoucího zírání francouzského útoku.

„Nechte ho jít!“ odplivl si Clifford a zíral na chodícího mrtvého muže. „Lukostřelci, najděte si cíle! Buďte připraveni na můj povel!“

Přesto se všechny oči upíraly na věc, která stále nerušeně kráčela k postupujícímu francouzskému nepříteli a nedbala na zapíchnutý šíp, který pronikl jejím trupem.

Výstřel z primitivního anglického děla se rozléhal po poli jako první krupobití šípů. Mezi útočící Francouze se snášely šípy. Muži i oři padali pod nápoem šípů a Francouze děsili. Dřívky šípů měly hroty z pletené zbroje, nové v bitvě. Hroty z pletené zbroje byly dlouhé a těžké železné špičky schopné proříznout brnění. Anglické luky byly vyřezávané z hustého tisového dřeva a opatřené odolnými konopnými tětivami, které vyžadovaly natažení o síle sto liber nebo více a vrhaly tento zničující nový šíp s neuvěřitelnou silou. Kovový oděv francouzských rytířů je jen málo ochránil.

Když Filip viděl své muže v nepořádku a spěšně ustupovat, nařídil jim, aby se otočili a přeskupili. Ignorovali rozkaz, proběhli kolem něj a běželi údolím jako šílenci. Janovští kušníci se ocitli v krupobití šípů z dlouhých luků.

Daleko od Angličanů odhodili luky a uprchli. Když to Filipův bratr, hrabě d'Alençon, viděl, nařídil je zabít. Tak se stalo, že onoho dne padlo v bitvě rukou svých francouzských druhů více Janovanů než útočícími Angličany.

armáda.

Bezduchý lučištník kráčel sám po vířícím bojišti. Muži i oři poslouchali

Ty černé oči v něm vyvolávaly instinktivní hrůzu a nikdo se nepřiblížil k lučištníkovi, který se pohyboval s očividnou lhostejností k šípu, jenž ho probodl. Vytáhl z toulce na zádech další šíp, napnul tětivu a jedním jistým pohybem ho vypustil. Téměř tři sta metrů po zemi se šíp zaryl do země mezi přední končetiny oře Jean-Jacques Blasiho. Dva šípy z janovské kuše našly svůj cíl v žebrech mrtvého lučištníka a třetí se mu probodla do stehna. Jeho černý pohled však nikdy neopustil cíl a šípy ho nezastavily, ani nezpomalily jeho ruku. Další šíp opustil luk dříve, než se první zastavil. Tentokrát neminul. Zasáhl límec Jacquesova brnění a probodl mu levou plíci. Když se zřítíl z oře, z nebe se zableskla další šíp; vedle něj Rene uslyšel skličující lupnutí, když se pod ním zhroutil jeho vlastní kůň. Z očí zvířete vykoul šíp s černým peřím. Mrtvý lučištník však nebyl nesmrtelný. Sotva vystřelil další šíp, střela z kuše mu probodla hrdlo a on nakonec spadl na zem. Rene vyskočil na nohy a běžel k bratrovi. Kolem nich proběhli vojáci s křikem a neutuchajícím šíleným útokem.

Rene zvedl Jacquesovi ochranný štít, zvedl mu hlavu ze země a položil si ho do paže. Oči se mu zalily slzami; věděl, že Jacques z tohoto údolí neodejde.

naživu.

„Nedělej to, Rene,“ řekl Jacques a jeho tvář se mísila s nuceným úsměvem a bolestným výrazem. „Padl jsem se ctí.“ Zakašlal na bublající krev v dechu. „Přál bych si – naposledy obejmout náš kříž.“

Rene si strhl helmu, zvedl bradu a šubnutím zatáhl za řetízek na krku, dokud mu krucifix nespadol z náprsníku. Hmatl s ním a přinesl kříž svému umírajícímu bratrovi rty. Jacques je políbil a usmál se.

„René, až zabiješ Edwarda, požádej velkého Jeana-Françoise-de-France, aby se za mě modlil.“ zašeptal. „Přísahěj.“

„Na mou čest, Jacques. A já se za tebe budu modlit, dokud mi nezůstane dech.“

Rene odpověděl smíchem a sprškou slz. Takový byl mezi bratry dlouhodobý žert – hloupý titul, kterým si škádli jejich „příliš vážné“

starší bratr: François de France. Když Rene zastrčil kříž zpět pod náprsník, jeho bratr si povzdechl a zemřel mu v náručí.

Na druhé straně údolí se pohnul Dábelský lučištník. Jeho práce ještě nebyla hotová. Tlustá násada kuše, která mu ležela zarytá v stehně, se s chraplavým prasknutím zlomila, když se překulil a postavil na kolena. Krvoprolití šípů zasypalo jeho lehké brnění, krev mu však netekla; napjal tětivu a vypustil ho. Rene zvedl tvář k nebi a nařikal zármutkem i vzdorem, zatímco k němu na černých křídlech letěla jeho vlastní smrt. Pekelný šíp se řítil k zemi jako zatracená duše. Probodl Reneho patro jeho křičících úst, probodl mu mozek a rozštípl lebku. Už nekřičel.

Jeho tělo dopadlo na tělo jeho mrtvého bratra s výrazem hrůzy na zakřivené a zakrvácené tváři. Jeho vytřeštěné oči neviděly janovský šíp, který prostřelil zatraceného lučištníka lebku. Lučištník padl a už se nehýbal.

Anglické síly se skládaly z přibližně dvanácti tisíc mužů, z nichž více než polovina byla lučištníci. Ozbrojenci stáli uprostřed dvou roztažených křídel lučištníků a tvořili přesné V o délce zhruba osmnácti set yardů. Francouzské síly čítaly třicet šest tisíc. Vlna za vlnou – celkem patnáct – útočících rytířů se řítila do anglického trychtýře šípů, jen aby se hromadili na svých mrtvých a na těch, kteří umírali před nimi. Mezi prchajícími janovskými kušníky, kterým slunce oslepovalo oči, a šíleným křikem necvičených rolníků na bojišti se francouzské síly začaly řítit dolů.

v naprostý chaos. Bojiště bylo poseto anglickými šípky, které mezi zabitými muži a zvířaty vyčnívaly jako tuhé stébla ječmene. Během krátké doby deseti hodin se z vysokého hřebene snesl téměř půl milionu anglických šípů a padlo přes šest tisíc Francouzů a Janovců mrtvých. Jistě, to byl dábelský tanec – a byl to zlomyslný valčík.

Nastala pro něj zkáza, když zraněný Filip ustoupil. Neměl jinou možnost, než nechat své zraněné ležet. Dva králové, Filipovi spojenci, padli v hrozném masakru; jedním z nich byl slepý král Jan Český. Filip neměl jinou možnost, než se stáhnout. Eduard však žádné zajatce nebral. O půlnoci se jeho syn, Černý princ z Walesu, přesunul pod rouškou temnoty a jeho muži s dlouhými noži podřezali zraněným hrdla. Celkem v bitvě padlo šedesát šest set Francouzů a jen několik set Angličanů. Byla to bitva, do které byl Lucifael od začátku až příliš zapojen. Zásluhy patřily zcela jí; oba králové, Eduard i Filip, byli pouhými pěšáky v její mnohem velkolepější hře. Byla vládnoucí královnou a nevědomky se před ní utkali dva pošetilí králové jako šašci.

Po bitvě Filip vzdoroval. S pomocí dvou avignonských kardinálů jako smírčích smírců bylo brzy uzavřeno příměří mezi Francií a Anglií. Eduard si udržel Calais a Filip se dostal do zoufalství. Angličané odstranili rytířství z...

pravidla bitvy. Boj zblízka, konfrontace tváří v tvář – bitva, která se střetne s dovedností, síla a odvaha muže proti někomu jinému – byly nahrazeny něčím, co se rovnalo probodnutí nepřítele zezadu. Anglický dlouhý luk byl pro rytíře fackou . Ačkoli jím francouzští rytíři opovrhovali – označovali ho za naprostou zbabělost – boj na dálku se ukázal jako velmi účinný pro menší armády, jako byla ta Edwardova. A s Lucifaelovým zásahem se umění války změnilo a na slavné dny rytířství padal soumrak.

V zoufalství Filip uvažoval o tom, že by vyhledal pomoc Svatého stolce a jeho obrovského množství vzdělaných kněží. Potřeboval však více než jen jejich modlitby. Potřeboval finance a silný protiklad k nové anglické zbrani – rychlostřelnému luku a jeho průbojnému šípů. Potřeboval nové strategie, aby se postavil proti nekavalitní taktice Angličanů. Hledal rozhodnou protizbraň a definitivní protistrategii, která by mohla Edwarda vyhnat z Calais a zpět přes La Manche. Lucifael se nicméně postavila proti všem trůnům, hořce dychtivá, jako ukřivděná , ale navenek stále dominantní královna královen. Trůn Svatého stolce a papežský palác v Avignonu nebyly imunní. Papež, kardinálský sbor a apokryfní kardinálové byli v její hře rovnocennou kořistí. A v nich všech tkala svou pavučinu.

Château Rouge ~ Město Avignon ~ duben 1347

Avignonský Château Rouge sloužil jako střežená rezidence několika vysokoškolských kardinálů. Strážný u zadního vchodu do zámku přešlápl nohou – píchavá bolest cítil v levé patě. Prohledal si botu, ale nenašel žádný vyvýšený cvoček; žádnou třísku ani trn uvnitř, nicméně to znovu ucítil: píchnutí jako malá dýka bodající do paty. Nedovolí mu to klidu. Prohlížel si mrtvé prostranství. V pozdní hodině se ani živá duše neozvala . Strážný se kradmo podíval směrem ke klenutému vchodu svého stanoviště a vplížil se do křoví, které lemovalo silné kamenné zdi zámku. S nadějí si poplácal kapsy a usmál se, když v kapse vesty našel složený list papíru. Opřel se o zeď, rozvázal si botu a vsunul do ní papír. Právě si znovu zavazoval tkaničky, když na něj dopadl dlouhý stín postavy v kápi. V panice se spěšně narovnal a málem upadl.

„Stráž. Nejste na svém místě,“ řekl tiše kněz. „Proč?“

Strážný se s rozmrzeným výrazem pohnul k oblouku a stín postavy se mu také pohnul v cestě. „Slyšel jsem hluk, mnichu,“ vykoktal. „Byli to jen kohouti, co hřadovali v...“ keř.“

„Aha, hřadující kohouti. Aha.“ V lepším světle voják viděl kněze jako vysokého a poměrně

statný, s hustými černými vlasy. Zdálo se však, že si prohlíží dlažební kostky, když jeho tmavé oči se zableskly po tváři strážného, pronikavé jako dýky. „Honiš kdákající kohouty v rozvázané botě?“

„Nevšiml jsem si toho, mnichu.“

„Aha, už chápu. Nevšiml sis těch uvolněných tkaniček.“ Tichý hlas vyzařoval zlověstný rozpor. k blýskajícím se očím, které strážnému zatnuly zuby. „Ukažte mi rozkazy, strážní.“

V tomto okamžiku.“

Zaskočen – přemýšlel, kdy ho tenhle znepokojivý kněz nechá v jeho službě – se voják neochotně sehnul a sundal si botu. Vytáhl provizorní obvaz a nabídl ho knězi.

„V rozvázané botě? Aha.“ Kněz rozložil noviny a postavil se pod nástěnnou pochodeň, aby si je přečetl. „Proč máte rozkazy v botě, strážní?“

Strážný se ke všemu přiznal. Kněz se ušklíbl a vrátil složené rozkazy se slovy: „Pak...“
Zdá se, že tvé rozkazy jsou nejlepší, když se po nich pošlape. Necháme si doznání mezi sebou?“

„Kdybyste dovolil, pane. A jak vám mohu pomoci, pane – ehm –“ strážný se s námahou snažil vybavit si knězovo jméno.

„Sevalle – arcibiskup Lou Sevalle – je zde na základě osobní domluvy, aby se setkal s kardinálem Jeanem-Francoisem Blasim.“

„Zavolám zbrojmistra. Může zařídit doprovod.“ Strážný se začal odvracet, ale kněz ho bolestivě chytil za rameno.

„Vidím z vašich rozkazů, že jste na tomto místě nový,“ zašeptal velký kněz. „Předpokládám, že si nepřejete žádnou poskvrnu? Nemusím čekat na doprovod; byl jsem tu už mnohokrát. Najdu si svou cestu sám.“

Voják, který byl vsukutku čerstvým rekrutem a navíc ne příliš ukvapeným, cítil opar mu to zasáhlo mysl. Bylo nezbytné, aby poslechl jeho rozkazy; přesto dovozte cizímu muži do zámku bez doprovodu? Nemyslitelné zanedbání povinnosti však bylo stejně nezbytné, aby uposlechl tichý hlas – a rozkaz v jiskřících očích.

„Návštěvníci jsou doprovázeni. Musím—“

„Je možné,“ přerušil ho kněz, „že jsem si vás nevšiml, když jste nebyli na vašem stanovišti? Je také možné, že jste si mě nevšiml, když jsem vstoupil? Slyšte mě, strážní; shromážděte mě jako dalšího tichého hřadujícího kohouta. Je pozdě – jsem unavený. Chápete, co tím myslím?“ Strážný odvrátil zrak a odpověděl: „Chápu to – tedy jak říkáte. Neznám vás.“

Ani jsem tě neviděl.“

„Lež v dobrém úmyslu není zlý čin. Výborně. Postarám se o to, aby se ta laskavost vyplatila třikrát tolik,“ řekl kněz a s úšklebkem, kterého si voják nevšiml, poplácal strážného po rameni. Zmizel pod klenutým vchodem a proplétal se tichými chodbami

zámek. Kněz došel k rohu a když ho obešel, jeho rysy i oděv se změnilly náhle se změnil, proměnil se do zcela jiné podoby. Místo roucha měl na sobě bitevní oděv francouzského rytíře. Na hrudi se mu třpytilo zlato a drahokamy Blasi přešel. Zahnul za další roh a klidně prošel kamennou zdí, jeho tvář v brnění bezhlesně splývala s mohutnými kameny.

V ložnici kardinála Jeana-Françoise Blasiho se nástěnná tapiserie krátce zachvěla, když se skrz masivní kamennou stěnu objevila postava rytíře. Kardinál se ve své pozlacené posteli převaloval a sténal, oči se mu protáčely pod víčky, když sledoval rysy jeho tváře. noční můry. Jean-Francois se převalil přes obrovskou postel, uvězněný ve snu, kam se rychle řítit. Náhle zalapal po dechu a prudce se vzpřímil s doširoka otevřenými očima. Na čele se mu třpytil pot. Když byla noční můra odhalena, opustila místnost. Kardinálovi úlevou poklesla ramena a on se položil zpět na postel, oči se mu pomalu zavíraly – a pak se znovu otevřely. Noční můra nakonec neskončila. Posadil se, srdce mu bušilo. podivně v hrudi. Tam, v rohu místnosti, stála tmavá silueta rytíře v brnění.

„Kdo tam jde?“ zasyčel na něj François s hrůzou v krku. Stín vstoupil dovnitř. měsíční svit dopadající otevřeným oknem.

„Jacquesi,“ zašeptal Francois. „Jsi to ty, Jacquesi?“ Úžasem si zakryl obličej rukama .

„To jsem já, Jean-Francois. Vedl jsi dobře?“ Zdálo se, že se rytíř šibalsky usmívá.

„Já – vsutku, modlila jsem se! Modlila jsem se za tebe. Jak se máš? A Rene?“

„Rene káže, jako vždycky. Shromáždil to nejlepší, abych vás nenavštívil – shromáždil to.“ může vás to trápit.“

„Ale ne,“ lhal François. „Vůbec ne! Musíš mu říct, aby přišel. Řekni mu to, Jacquesi.“

„Přišel jsem tě varovat před něčím hrozným, Françoisi,“ zašeptal rytíř spěšně.

„Francie padne do rukou anglického Eduarda během pouhých dvaceti let. Eduard si získá podporu mnoha francouzských pánů. Přejde ze západu i severu a dobyje srdce Burgundska. Rozdělí Francii.“

Kardinál byl docela zmaten a odpověděl: „I kdyby se většina francouzských pánů spojila s Edwardem, jak by mohl zvítězit? Nemá žádnou schopnou armádu!“

„Udělá to,“ řekl rytíř ostře. „Od té doby uzavřel smlouvu s ďáblem. Je to sám ďábel, kdo Eduardovi promlouvá o tajemstvích války! Eduard si vezme naši vlast, Jeane-Francoisi, pokud ho nezastavíš před jeho tažením – pokud ho nezastavíš teď.“

Françoisovi se zatočila hlava. „To je šílenství! Takovým věcem nedokážu zabránit. Pokud promluví k Jeho

„Proboha, on mě přivede k šílenství,“ řekl právem. „Nemůžete ty a René těmto událostem zabránit?“

„Jen ty můžeš těmto událostem zabránit, Francois.“

„Nemohu zabránit vůli krále, Jacquese. Ani nemohu velet ďáblu. Jsem jen služebník ...“

„Poslouchej mě, Francois.“ Tmavá postava se rozhořčila a přistoupila blíž. „Víš o Radě apokryfů?“

Kardinál trochu ztuhl. Neochotně přiznal: „Ano - ale jen zlomky jeho pravdy. A co s tím?“

„Skrývají tajemství, jakousi zbraň, která má zničit anglického krále. Musíš se této zbraně zmocnit, François. Musíš ji proti němu použít. Nejdříve však ty...“ musí se naučit její správné používání. Tyto znalosti spočívají v archivech apokryfů, v tom, co někteří nazývají: Naramsinovy překlady. Na těchto stránkách se dozvíte o konstrukci a fungování této zbraně.“

„A jak se k těm věcem dostanu?“ zeptal se nepřesvědčeně François. „Archiv je dobře stráženo. A k němu se dovnitř dostávají pomocí průchodových slov. Já tato slova neznám, Jacquesi! Archivy jsou určeny pouze pro Radu.“

„Ďábel pošeptá Edwardovi toto tajemství do ucha a Edward bude hledat Naramsinovy svitky. S nimi jeho moc zvětší i moc Svatého stolce.“

Vezme si celou Francii, pokud nebudeš dbát mých slov. François, musíš v tomto činu pokračovat. Ne-li pro Francii a církev, pak pro své bratry: že jsme padli s důvodem a ctí. I andělé padli, aby se stala Boží vůle. Musí-li padnout jiní, aby jiní mohli žít, je to Jeho vůle.“

Francois si vzpomněl na svou noční můru. „Ostatní? Kdo musí padnout?“

„I Kristus padl, aby jiní mohli žít. Musím odejít, François.“ Rytíř se odvrátil.

„Ještě chvíli!“ zvolal François.

Rytíř se otočil a usmál se. „Jste František de France. Proboha, zachraňte Francii. Zachraňte nás všechny.“ Otočil se a zmizel za zdí.

„Počkejte! Ne! Jacquesi! Jacquesi!“ François vyběhl z postele a pronásledoval prchavou postavu. Proběhl svými komnatami, otevřel dveře a vklouzl do chodby. „Jacquesi!“ Dlouhé chodby však byly prázdné.

Tvář jeho bratra už přešla chodbu, prošla protějščí zdí a vstoupila do návštěvní místnosti kněze. Padl na kolena. „Jacquesi! Vrať se!“ vzlykal.

Dveře se s vrzáním otevřely, když z nich ospale vykukli hlavy hosté s těžkýma očima.

Spící kněz se pohnul při pláči před svými komnatami, ale oči se mu neotevřely.

Noční olejová lampa osvětlovala knihu písem ležící tváří dolů na jeho hrudi, ruce měl propletené na ní. Rytíř stál v nohou postele a zíral na snícího muže. Pláty rytířovy zbroje se pomalu začaly slévat a měnit, splývaly s lesklou kůží ženy s bujnou postavou, jejíž tělo bylo bledé jako smrt. Její oči, nehty a divoké vlasy sahající až po pas byly černé jako eben. Byla ztělesněním čisté a nestoudné Evy; byla zdrojem, z něhož všechny ženy odpadly – a z něhož stejně selhali všichni muži. Byla Lucifael. Zastavila se nad knězem a usmívala se. Z jejích bledých úst se ozývaly hlasy mnoha žen. „Je to pro muže plýtvání sám – zvláště ne pode mnou. Ale brzy.“

Kněz se zašklebil, ve snu zasténa a překulil se na bok. Otevřené písmo se zřítilo na podlahu a její bosá pata po něm ušlapala, když prošla vnější zdí zámku, a zanechala po sobě jen přízrak rouhavého smíchu, který trápil svatého muže ve snu .

A Lucifaelův smích si docela zasloužil – neuplynul ani měsíc, než se to zlověstné semeno ujalo.

Château Mallow ~ Město Avignon ~ květen 1347

Na rozdíl od Château Rouge, který patřil kardinálskému sboru, patřil avignonský Château Mallow Radě apokryfů a byl sídlem kardinálů Basiliste a Leana. Protože Lean byl v Anglii na papežské misi, starší kardinál byl na Château Mallow sám. Basiliste ve svém bytě tvrdě spal. Na svém psacím stole

Téměř zhasnulá olejová lampa se s námahou snažila hořet a vrhala mihotavé stíny na nedaleké brko, kalamář a napsaný dopis, na kterém stála slova:

Můj nejdražší kardinál Lean ~

Odpusťte mi můj nedostatek odvahy, ale přepadl mě ten nejhlubší strach mou duši. Nyní jsem přesvědčen, že smrt kardinála Xaverského nebyla náhoda a že proti nám útočí temné síly. Snaží se získat přístup k tomu, co střežíme. Úpěnlivě vás prosím, okamžitě se vraťte do Avignonu.

a společně budeme trvat na audienci u Jeho Svatosti, papeže Klementa. Musí být varován před nebezpečím. Pospěš si, příteli. Začínám se bát o svou vlastní bezpečnost –

S pozdravem, ve službách Jeho Svatosti ~ kardinál Basiliste

Svěží vánek uhasil plamen, když se zadní okno lehce otevřelo a objevila se pohybující se silueta. Zbloudilý strážný se vplížil do Basilistovy ložnice, posadil se mu obkročmo na hrud' a pevně mu přitiskl ruku na ústa. Pak tasil dýku a zašeptal otázky, které mu bylo nařízeno položit. Basiliste se bránil, ale na silného vojáka byl příliš slabý. Zlověstným šepotem ho vetřelec varoval, aby nekřičel, chladná ocel na jeho krku hrozbu jasně ukázala. Voják odtáhl ruku a čekal na odpovědi.

Basiliste vzdorovitě zíral na siluetu tváře a nic neříkal. Nůž se pomalu pohyboval směrem k kardinálovu levému oku a zanechával po sobě mělkou krvavou rýhu. Basiliste zaskřípal zuby a nevydal ani hlásku. Ruka mu znovu sevřela ústa a přitiskla hlavu hluboko k polštáři. Svou vahou svíral Basilistinu hrud' a zabořil dýku do citlivé kůže pod okem. Basiliste vykřikl nosem, když nůž odřel stěny jeho očního důlku. Strážný odhodil oko na podlahu. Když
Když se starý muž trochu pomínil ze zoufalství, voják mu oznámil, že mu ještě zbývá jedno oko, kterým může smlouvat.

Basiliste okamžitě začal mluvit a vyprávěl vše, co věděl. Když skončil, strážný po něm požadoval, aby zopakoval kódová slova, aby se ujistil, že jsou správná. Vzlykaje, přísahal, že mluvil pravdu - i tak nůž vklouzl kardinálovi do pravého oka. Basilista znovu křičel proti studené ruce. Znovu byl požádán, aby to zopakoval. slova. Zalupal po dechu a koktal - slova byla stejná. Strážný, přesvědčený, že získal informace, které měl shromáždit, se posunul na Basilistinu hrud' a vytlačil mu vzduch z plic. A poté, co kardinál zmlkl, vrah sklouzl přes parapet a zmizel v tichém večeru.

O nějaký čas později se setkal se svým patronem na tajném místě, které bylo domluveno po hrůzné události. Kožená peněženka změnila majitele a najatého vraha vyjel ze západní brány Avignonu přes most přes řeku Rhône. Než však urazil ani míli, informovaný a čekající zloděj s mečem mu sebral hlavu - a peněženku. Důkazy o ohavné vraždě zmizely na francouzském venkově. A její pachatel, kardinál Jean- Francois Blasi, nyní držel klíč k tajemství Apokryfního koncilu a v důsledku toho i ke dvěma přísně střeženým klášterům: Gardiens a Canello.

[Konec kapitoly 2]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~